

РЕШЕНИЕ

№ 4339

гр. София, 01.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4285** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - С., представлявано от процесуалния си представител юрк. Х., срещу решение от 19.01.2021 г., постановено по НАХД № 155 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 101-ви състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006005 от 06.12.2019 г., издадено от директора на ДИТ – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, на основание чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 2500 лева.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираното основание е за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Твърди се, че в оспореното решение съдът неправилно е посочил, че наказаното дружество е било лишено от възможността да се запознае със съдържанието на акта, да изложи обяснения или възражения, да представи доказателства и да участва в административнонаказателното производство. Оборва се и твърдението на СРС, че в административнонаказателното производство е

било ограничено правото на защита на санкционирания субект, което превръщало нарушението на процесуалните правила в съществено. От материалите по делото се установявало, че АУАН е връчен по реда на чл. 416, ал. 3 КТ. По преписката било приложено писмо до ИА „ГИТ“ относно съобщение за издаден протокол от извършена проверка чрез поставяне на таблото за обявления в ДИТ – С. и на интернет страницата на ИА „ГИТ“ по реда на чл. 61, ал. 3 АПК. В случая работодателят не е бил лишен от правото на защита, още повече, че той е упражнил надлежно това си право и с подаване на жалбата си против НП, наел е адвокат и е участвал активно в цялото производство. Допълва се още, че актосъставителят е действал в съответствие с процесуалноправните норми и становище на районния съд, че са налице съществени нарушения на процесуалните правила, е незаконосъобразно. Счита се, че с процесното решение е нарушен материалния закон, като неправилно е тълкувана разпоредбата на чл. 40, ал. 1 и 2 и чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, чрез процесуалния си представител юрк М. поддържа жалбата и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Ответникът – [фирма], чрез адв. Г., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне. Представя подробен отговор към жалбата. Претендира присъждане на разноски по делото.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

От фактическа страна СРС е установил следното:

С акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-006005 от 05.06.2019 г., съставен от служител в ДИТ – С. е установено, че при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода от 16.05.2019 г. до 04.06.2019 г. на [фирма], представлявано от управителя Н. Д. Н. в Дирекция „ИТ“ – С. въз основа на изискани и представени документи е констатирано, че при проверката е извършен последващ контрол относно изпълнението на 10 броя задължителни за изпълнение на предписания, дадени на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 КТ с Протокол за извършена проверка № ПР1843562/16.05.2019 г. В хода проверката е установено, че не е изпълнено предписание № 5, а именно: Работодателят да определи и изплати обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж на Х. Б. Х., не по-късно от последния на месеца, следващ месеца, през който е прекратено трудовото правоотношение, съгласно чл. 224, ал. 1 във вр. с чл. 228, ал. 3 КТ.

На 16.05.2019 г. в ДИТ – С. е връчена призовка на основание чл. 45, ал. 1 АПК за явяване и представяне на документи, във връзка с изпълнение на предписанията, дадени с Протокол № ПР1843562/16.05.2019 г. Срокът на предписанието е изтекъл на 31.05.2019 г., до приключване на проверката на 04.06.2019 г. не са представени документи (банкови извлечения, РКО и др.), удостоверяващи, че работодателят е изпълнил даденото предписание. Въз основа на горното, извършилият проверката инспектор в ДИТ – С. приел, че дружеството [фирма], в качеството си на работодател, е извършило нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ, както и че нарушението е

извършено на 01.06.2019 г. в предприятието на работодателя и е било констатирано на 04.06.2019 г. в ДИТ – С.. Въз основа на горепосочения акт е издадено и процесното НП. Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да отмени издаденото НП. Приел е, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, без да са налице законовите предпоставки за това. По този начин, според СРС, е допуснато нарушение на чл. 40, ал. 1 и ал. 2 ЗАНН, както и на чл. 43, ал. 1 ЗАНН. Пропускът е съществен, тъй като е довел до ограничаване правото на защита, поради това, че наказаното лице е било лишено от възможността да се запознае със съдържанието на акта, да изложи обяснения или възражения по него, да представи доказателство и като цяло да участва в административнонаказателното производство от самото му начало.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Правилно районният съд е стигнал до извод, че АУАН не е надлежно връчен на нарушителя по реда на чл. 40, ал. 2 ЗАНН. Последната разпоредба касае реда за съставяне на акта. Между страните не се спори, че това е станало в отсъствие на нарушителя поради неявяването му на получена нарочна покана за това от ДИТ – С.. Спорният по делото момент е дали АУАН е връчен надлежно на дружеството, от което произтича и правото му да възрази срещу констатациите в акта в момента на връчването му и в 3-дневен срок по реда на чл. 44, ал. 1 ЗАНН. По делото пред районния съд е представено писмо, изх. № 19062880 от 02.07.2019 г., с което дружеството работодател се уведомява, че срещу него са съставени по реда на чл. 40, ал. 2 ЗАНН АУАН за извършени административни нарушения, сред които и процесния № 22-006005/05.06.2019 г. По делото не са налични доказателства за връчване на писмото. В писмо с изх.№ 19081081 от 18.09.2019 г. до изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“ е отбелязано, че „екземпляри от съставените АУАН-ни са изпратени с писмо с обратна разписка с № PS 1040 0820G 4, което не е връчено на нарушителя по надлежния ред“. Поради това органите на ДИТ – С. са пристъпили към връчване на акта по реда на чл. 41б, ал. 3 КТ. Касаторът сочи, че на таблото за обявления в ДИТ – С. било поставено съобщение за съставянето им. Такова било публикувано и на интернет страницата на ИА „ГИТ“. Съобщение за съставяне на протокол за извършена последваща проверка било публикувано и на интернет страницата на ИА „ГИТ“. Настоящият съдебен състав намира, че не са изпълнени предпоставките на този особен ред за връчване, който следва да се прилага по изключение, поради което е нарушено правото на защита на наказаното лице в административнонаказателния процес.

Регламентираният в разпоредбата на чл. 41б, ал. 3 КТ ред за връчване на АУАН действително се явява специален по отношение на общата уредба на административнонаказателния процес в ЗАНН. Съобразно тази разпоредба, АУАН се връчва на нарушителя лично или срещу подпис, а при невъзможност да му се връчи – се изпраща по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка, като ако лицето не бъде намерено на адреса на управление, на постоянния му адрес или по месторабота, връчването се извършва чрез поставяне на съобщение за съставянето на акта, подлежащо на връчване, на таблото за обявления и в интернет – страницата на съответния орган по чл. 399, 400 и 401. Редът за връчване на АУАН по чл. 41б, ал. 3 предполага връчване на акта чрез обявяване на съобщение за това на таблото за обявления и в интернет – страницата на съответния орган едва след изчерпване на всички останали възможности за връчване, изброени в разпоредбата по техния приоритет, тоест към връчване по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка се

пристъпва единствено при невъзможност за лично предявяване и връчване на нарушителя срещу подпис. И едва след изчерпване на тази възможност, може да бъде приложена въведената с нормата фикция, че актът се смята за връчен с обявяване на таблото за обявления и в интернет – страницата на съответния орган. В настоящия случай обаче липсват доказателства относно невъзможност за лично връчване на АУАН. Не става ясно по делото защо не е връчен актът на нотариално упълномощеното от дружеството лице, както е сторено при поканата за съставяне на акта и при връчването на НП. Липсват данни дали е посетен адреса на управление на дружеството и какво е наложило изпращането му по пощата. В случая не е била изчерпана възможността за връчване на АУАН, както на представляващия дружеството на адреса на управление на същото, така и на всяко лице със съответните представителни права, което е предпоставка за надлежно упражняване на процесуалното му право на защита. Освен това, липсват доказателства и за изпращане на писмото с обратна разписка по пощата. В писмото до изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ се сочи писмо с обратна разписка № PS 1040 0820G 4, но такава не се представя по делото и както сам е посочил служителят на ДИТ – С. – „писмото...не е връчено на нарушителя по надлежния ред“.

Изложеното налага извод, че не е спазена процедурата по връчване на АУАН на нарушителя, уредена в чл. 41б, ал. 3 КТ. Неизпълнението на процедурата по изпращането на АУАН за предявяване и подписване от нарушителя винаги представлява съществено процесуално нарушение, доколкото липсват гаранции, че нарушителят се е запознал с АУАН, лишен е от възможност да възрази срещу него още при предявяването му и в 3-дневен срок съгласно чл. 44, ал. 1 ЗАНН. Това категорично представлява съществено процесуално нарушение, тъй като нарушава правото на защита на санкционираното лице, не може да бъде санирано на последващ етап от процеса и е самостоятелно основание за отмяна на НП.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че не е налице посоченото по-горе нарушение. Специалният ред за връчване на актове за нарушения по КТ не следва да бъде прилаган произволно, без да са налице предпоставките за това, както е сторено в случая. Цитираното нарушение не може да бъде отстранено, тъй като законът изисква гарантиране правото на защита на сочения за нарушител още от самото начало на административнонаказателното производство.

Съобразно гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания и на други такива по чл. 218, ал. 2 АПК, установени от касационната инстанция служебно, оспореното решение, като законосъобразно, следва да бъде оставено в сила.

Предвид направената претенция за възлагане в тежест на касатора на направените пред настоящата инстанция разноски, изхода на делото и представените договор за правна помощ и пълномощно, в полза на ответника по касационната жалба следва да бъдат присъдени сторените в настоящото производство разноски в размер на 405 лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 19.01.2021 г., постановено по НАХД № 155 по описа за 2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] да заплати на [фирма] направените в настоящото производство разноски в размер на 405 /четиристотин и пет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: